

neboť doručení onoho usnesení k rukám prokuristy firmy W., jež bylo provedeno dne 31. července 1925, nevyhovovalo předpisu § 106 c. ř. s. a nebylo tudíž proti Josefu H-ovi účinné. Ustanovení § 103 c. ř. s. nelze v tomto případě použítí, takže na ně stěžovatel marně poukazuje. Nenabylo-li však usnesení poručenského soudu proti povinnému Josefu H-ovi účinnosti, neměla podle § 7 druhý odstavec ex. ř. na jeho základě býti povolena exekuce k vydobytí pohledávky 13.050 Kč. Pokud jde o útraty exekučního návrhu E 1728/25, jež byly přisouzeny vymáhajícím věřiteli proti povinnému v usnesení okresního soudu ze dne 5. května 1925 č. j. E 1728/25-1 ve výši 74 Kč, jest uvéstí toto: Vykonatelnost usnesení v exekučním řízení, pokud jím byly určeny útraty tohoto řízení, nelze odvozovati přímo z něho, nýbrž z exekučního titulu, na jehož základě bylo zahájeno exekuční řízení, v němž bylo usnesení to vydáno (viz rozhodnutí čís. 3940 sb. n. s.). Nebylo-li — jak dovoďeno — vykonatelným usnesení poručenského soudu ze dne 18. března 1925, jež tvořilo původní exekuční titul, není důsledkem toho vykonatelným ani usnesení ze dne 5. května 1925 č. j. E 1728/25-1, určující útraty exekučního návrhu. Na tom nic nemění, že toto exekuční usnesení bylo podle § 102 c. ř. s. a § 78 ex. ř. řádně doručeno matce povinného, u níž tento bydlel, a že proti němu nebyl podán rekurs. Rekursní soud tedy právem zamítl návrh na povolení exekuce a dovolacímu rekursu bylo odepřítí úspěch.

Čís. 11806.

Ocenění předmětu rozepře, i pokud jde o obsazení sborového soudu (samosoudcem či senátem) se děje tímž způsobem jako při určení příslušnosti.

Na nárok na zrušení spoluvlastnictví k nemovitosti nelze použítí zásad o ocenění sporu o plnění nemovité věci, nýbrž rozhoduje tu žalobcovo ocenění.

(Rozh. ze dne 27. června 1932, Rv II 373/32.)

V žalobě o zrušení spoluvlastnictví k nemovitosti ocenila žalobkyně předmět rozepře na 10.000 Kč. Procesní soud své stolice (krajský soud) uznal samosoudcem podle žaloby. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil a uvedl v otázce, o niž tu jde, v důvodech: Pro obsazení soudu u sborového soudu ku projednání sporné věci je rozhodnou hodnota předmětu sporu buď v peněžité částce nebo částka, na niž je předmět sporu oceněn. Při částce peněžité neb při ocenění sporu do 20.000 Kč projednává samosoudce (§ 7 a j. n.) a jen, jde-li o hodnoty nad 20.000 Kč, musí se projednávati před tříčlenným senátem. Hodnotu sporu nezáležejícího v penězích má udati žalobce. Žalobkyně ocenila předmět sporu na 10.000 Kč a, ježto nejde o ocenění nepřiměřeně vysoké, je jím soud i žalovaný vázán (§§ 56 a 60 j. n.). Proto námitka žalovaného, že předmět sporu má hodnotu 90.000 Kč, je vůbec nepřijatelná a nemá ani významu, že se strany shodly na ceně 90.000 Kč, neboť tím byla shodou stran jen stanovena cena domku, ni-

koliv však hodnota sporu, majícího za předmět právo žádati rozdělení spoluvlastnictví domku veřejnou dražbou. Předmětem sporu není domek, nýbrž rozdělení spoluvlastnictví veřejnou dražbou, které bylo oceněno na 10.000 Kč. Projednával-li spor při prvním ústním jednání tříčlenný senát, nebylo obsazení soudu řádné, tato závada byla však zhojena tím, že dále projednával a rozhodl spor soud řádně obsazený samosoudcem. Odvolání vytykající zmatečnost proto, že nerozhodl spor tříčlenný senát, není tudíž odůvodněno a bylo je zamítnouti.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvému soudu, by ji znovu projednal a rozhodl, a to z důvodů, jež tu nepřicházejí v úvahu; v otázce, o niž tu jde, uvedl v

d ů v o d e c h:

Zmatečnost rozsudku odvolacího soudu (§ 503 čís. 1 c. ř. s.) spatřuje dovolatel v tom, že o odvolání rozhodoval soud druhé stolice ve tříčlenném senátě, ač měl rozhodovati senát pětičlenný, ježto prý šlo o spor, jehož hodnota převyšovala 20.000 Kč. Žalovaný uplatňoval již v odvolání zmatečnost řízení a rozsudku prvního soudu proto, že rozhodující soud nebyl řádně obsazen (§ 477 čís. 2 c. ř. s.), an nerozhodoval tříčlenný senát, nýbrž jen samosoudce. Odvolací soud výtku zmatečnosti správně vyvrátil, pročež se poukazuje především na jeho důvody, k nimž se vzhledem k vývodům dovolání ještě dodává: Jest sice správné, že se ocenění předmětu rozepře, pokud jde o obsazení sborového soudu, děje tímž způsobem jako při určení příslušnosti a že i pro tento účel bude žalobcovo ocenění po případě soudem prozkoumáno. Ovšem prozkoumati žalobcovo ocenění jest soud oprávněn jen v případě § 60 první odstavec j. n., jeví-li se ocenění předmětu sporu přílišným. V souzeném případě však podle názoru dovolatelova jest ocenění předmětu sporu příliš nízké a nepřichází proto v úvahu přezkum ocenění soudem. V dalších svých vývodech k tomuto dovolacímu důvodu vychází dovolatel z toho, že předmětem sporu jest dům, že tedy hodnotou sporného předmětu jest obecná hodnota tohoto domu, a poukazuje na jím k § 14, odstavec třetí čís. 4 nařízení ze dne 15. září 1915, čís. 279 ř. zák. o soudních poplatcích. Leč dovolatel přehlíží, že žalobou není uplatňován nárok na plnění nemovité věci, nýbrž nárok na zrušení spoluvlastnictví k nemovitosti, tedy nárok podstatně jiný, jehož hodnota může býti rozdílná od hodnoty nemovitosti. Na uplatňovaný nárok nelze tedy použití zásad o ocenění sporu o plnění nemovité věci. Rozsudek odvolacího soudu netrpí tudíž vytykanou zmatečností.

Čís. 11807.

Nejde-li o zálohu na plat, nýbrž o plat předem vybraný, nemůže vymáhající věřitel po dobu, po kterou bylo dlužníkovi předem placeno, požadovati na dlužníkovu zaměstnavateli jako poddlužníku placení z důvodu zabavení služebních platů.